

"মৰমৰ সন্তানসকল-স্মৃতিৰ আধাৰ হৈছে স্নেহ, স্নেহকমহ'লে স্মৃতি একৰস হৈ থাকিব নোৱাৰে আৰু স্মৃতি একৰস নহ'লে স্নেহ পাব নোৱাৰি"

প্ৰশ্ন: আত্মাৰ আটাইতকৈ মৰমৰ বস্তু কোনটো? তাৰ চিহ্ন কি?

উত্তৰ: এই শৰীৰ আত্মাৰ বাবে আটাইতকৈ মৰমৰ বস্তু। শৰীৰৰ প্ৰতি ইমান মৰম যে এৰিবলৈ নিবিচাৰে। ৰক্ষা পাবলৈ অনেক উপায় উলিয়ায়। পিতাই কয় - সন্তানসকল, এইয়াটো তোমোপ্ৰধান ছিঃ-ছিঃ শৰীৰ। তোমালোকে এতিয়া নতুন শৰীৰ ল'ব লাগে সেইবাবে এই পুৰণি শৰীৰৰ পৰা মমত্ব আতৰাই দিয়া। এই শৰীৰৰ বোধ যাতে নাথাকে, এইয়াই হৈছে লক্ষ্য।

ওঁম শান্তি। আত্মিক পিতাই আত্মিক সন্তানসকলক বুজায়, এতিয়া এয়াতো সন্তানসকলে জানে যে দৈৱী স্বৰাজ্যৰ উদ্ঘাটনতো হৈ গৈছে। এতিয়া প্ৰস্তুতি চলি আছে তালৈ যাবলৈ। য'ত কোনো শাখা খোলা হয় তেতিয়া ডাঙৰ মানুহৰ দ্বাৰা উদ্ঘাটন কৰাৰ চেষ্টা কৰা হয়। ডাঙৰ মানুহক দেখি তলতীয়া অফিচাৰ্চ (বিষয়া) আদি সকলো আহিব। ধৰি লোৱা গভৰ্ণৰ (ৰাজ্যপাল) আহিব তেতিয়া ডাঙৰ ডাঙৰ মিনিষ্টাৰ আদি আহিব। যদি কলেক্টৰক মাতা তেতিয়া ডাঙৰ মানুহ নাহিব। সেইবাবে চেষ্টা কৰা হয় ডাঙৰতকৈও ডাঙৰ কোনোবা আহক। কিবা নহয় কিবা আলমেৰে ভিতৰলৈ আহে যদি তোমালোকে তেওঁক ৰাস্তা দেখুওৱা। বেহেদৰ পিতাৰ পৰা বেহেদৰ উত্তৰাধিকাৰ কেনেদৰে প্ৰাপ্ত হৈ আছে। তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলৰ বাহিৰে এনেকুৱা কোনো দ্বিতীয় মনুষ্য নাই যিয়ে এয়া জানে। এনেকৈও চিধাকৈ ক'ব নালাগে যে ভগৱান আহিছে। এনেকৈও বহুতে কয় - ভগৱান আহি গ'ল। কিন্তু নহয়, এনেদৰে নিজকে ভগৱান বুলি কওঁতাতো অনেক আহিছে। এইটোতো বুজাব লাগে বেহেদৰ পিতা আহি কল্পৰ আগৰ দৰেই বেহেদৰ উত্তৰাধিকাৰ দি আছে, ড্ৰামা প্লেণ (পৰিকল্পনা) অনুসৰি। এই গোটেই লাইন লিখিব লাগে। মনুষ্যই লিখনি পঢ়িব তাৰ পিছত আহিবলৈ চেষ্টা কৰিব, যাৰ ভাগ্যত থাকিব। তোমালোক সন্তানসকলে জানা নহয় যে আমি বেহেদৰ পিতাৰ পৰা বেহেদৰ উত্তৰাধিকাৰ লৈ আছোঁ। ইয়ালৈতো নিশ্চয় বুদ্ধিৰ সন্তানসকলহে আছে। নিশ্চয় বুদ্ধিও কেতিয়াবা সংশয় বুদ্ধি হৈ যায়। মায়াই বগৰাই দিয়ে। আগবাঢ়ি গৈ গৈ পৰাজিত হৈ যায়। এনেকুৱাতো নিয়মো নাই যে সদায় এটা পক্ষই জিকিব। পৰাজয় নহ'বই। হৰা আৰু জিকা দুয়োটাই চলে। যুদ্ধতো তিনি প্ৰকাৰ থাকে, ফাষ্টক্লাচ, ছেকেণ্ড ক্লাচ আৰু থাৰ্ডক্লাচ। কেতিয়াবা-কেতিয়াবা যুদ্ধ নকৰাজনো চাবলৈ আহি যায়। তাৰো অনুমতি দিয়া হয়। জানোচা কিবা ৰং লাগেই আৰু এই সেনালৈ আহি যায় কিয়নো জগতৰ লোকে নাজানে যে তোমালোক হৈছা মহাৰথী যোদ্ধা। কিন্তু তোমালোকৰ হাতত অস্ত্ৰ-শস্ত্ৰ আদিতো একো নাই। তোমালোকৰ হাতত অস্ত্ৰ-শস্ত্ৰ আদি শোভাও নাপাব। কিন্তু পিতাই বুজায় নহয় - গুণ তৰোৱাল, গুণ কটাৰী। তেওঁলোকে আকৌ স্থূল ৰূপত বুজি ল'লে। তোমালোক সন্তানসকলক পিতাই গুণৰ অস্ত্ৰ-শস্ত্ৰ দিয়ে, ইয়াত হিংসাৰ কথাই নাই। কিন্তু এইটো বুজি নাপায়। দেৱীসকলক স্থূল অস্ত্ৰ-শস্ত্ৰ আদি দি দিলে। তেওঁলোককো হিংসক বনাই দিলে। এইয়া হৈছে একেবাৰে অজ্ঞানতা। পিতাই ভালদৰে জানে যে কোন-কোন ফুল হ'বগৈ, সেইয়াটো পিতাই নিজেই কয় - ফুল আগত হ'ব লাগে। চাৰ্টেইন (নিশ্চিত) যে এওঁ ফুল হ'বগৈ, বাবাই নাম নলয়। নহ'লে অন্যই ক'ব আমি কাইট হ'ম নেকি! বাবাই সোধে নৰৰ পৰা নাৰায়ণ কোন হ'ব তেতিয়া সকলোৱে হাত উঠাই। অৱশ্যে নিজেই বুজি পায় যিয়ে বহুত সেৱা কৰে তেওঁ পিতাকো স্মৰণ কৰে। পিতালৈ মৰম আছে যদি স্মৃতিতো তেৱেঁই থাকিব। একৰস হৈ কোনেও স্মৃতিত থাকিব নোৱাৰে। স্মৃতিত থাকিব নোৱাৰে সেইবাবেই মৰম নাই। মৰমৰ বস্তুকতো বহুত স্মৰণ কৰা হয়। সন্তান যদি মৰমলগা হয় তেতিয়া মাক-বাপেকে কোলাত উঠাই লয়। সৰু সন্তানসকলো ফুলৰ নিচিনা। যেনেদৰে তোমালোক সন্তানসকলৰ মন যায় শিৱবাবাৰ ওচৰলৈ যাওঁ, তেনেদৰে সৰু সন্তানসকলেও আকৰ্ষিত কৰে। তৎক্ষণাৎ সন্তানক উঠাই কোলাত ল'ব, মৰম কৰিব।

এই বেহেদৰ পিতাতো বহুত মৰমৰ। সকলো শুভ মনোকামনা পূৰণ কৰি দিয়ে। মনুষ্যক কি লাগে? এটাতো বিচাৰে ভাল স্বাস্থ্য হওঁক, কেতিয়াও বেমাৰ নহওঁক। সকলোতকৈ ভাল হৈছে এই সু-স্বাস্থ্য। স্বাস্থ্য ভাল হ'লে, কিন্তু পইচা নাথাকিলে তেন্তে সেই স্বাস্থ্যও কি কামৰ। আকৌ লাগে ধন, যাৰ দ্বাৰা সুখ পোৱা যায়। পিতাই কয় তোমালোকে হেল্থ (স্বাস্থ্য) আৰু ৱেল্থ (সম্পত্তি) দুয়োটাই নিশ্চয় পাবা। এইয়া কোনো নতুন কথা নহয়। এয়াতো বহুত পুৰণি কথা। তোমালোকে যেতিয়াই লগ পাবা তেতিয়া এনেকৈয়ে ক'বা। বাকী এনেকৈ নক'বা যে লাখ বছৰ হ'ল বা পদম বছৰ হ'ল। নহয়, তোমালোকে জানা এই সৃষ্টি নতুন কেতিয়া হয়, পুৰণি কেতিয়া হয়? আমি আত্মাসকল নতুন সৃষ্টিলৈ যাওঁ আকৌ পুৰণিলৈ আহোঁ।

তোমালোকৰ নামেই ৰখা হৈছে অল-ৰাউণ্ডাৰ (সকলো ফালে দক্ষ)। পিতায়ে বুজাইছে তোমালোক অল-ৰাউণ্ডাৰ হোৱা। ভূমিকা পালন কৰি কৰি এতিয়া বহুত জন্মৰ অন্তত আহি পাইছাহি। প্ৰথমে-প্ৰথমে আৰম্ভণিতে তোমালোক ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহা। সেইয়া হৈছে চুইট চাইলেন্স হোম (অতি মৰমৰ ঘৰ)। মনুষ্য শান্তিৰ কাৰণে কিমান হয়ৰাণ হয়। এইটো বুজি নাপায় যে আমি শান্তিধামত আছিলো আকৌ তাৰ পৰা আহিছোঁ ভূমিকা পালন কৰিবলৈ। ভূমিকা শেষ হ'ল আকৌ য'ৰ পৰা আহিছিলো তালৈ নিশ্চয় যাম। সকলোৱেই শান্তিধামৰ পৰা আহে। সকলোৰে ঘৰ হৈছে সেই ব্ৰহ্মলোক, ব্ৰহ্মাণ্ড, য'ত সকলো আত্মা থাকে। ৰুদ্ৰকো বহুত ডাঙৰ ডিম্বাকৃতিৰ ৰূপত সাজে। তেওঁলোকে এইটো নাজানে যে আত্মা হৈছে একেবাৰে সূক্ষ্ম। কোৱাও হয় তৰাৰ নিচিনা তথাপিও পূজা ডাঙৰৰেই হয়। তোমালোকে জানা যে ইমান সৰু বিন্দুৰতো পূজা হ'ব নোৱাৰে। তেনেহ'লে পূজা কাৰ কৰিব, সেয়েহে ডাঙৰকৈ বনায়, তাৰ পিছত পূজা কৰে, গাখীৰ ঢালে। বাস্তৱিকতে সেই শিৱ হৈছে অভোক্তা। আকৌ তেওঁক গাখীৰ কিয় ঢালে? গাখীৰ খায় যদি তেন্তে ভোক্তা হৈ গ'ল। এইয়াও এক ৰাণ্ডাৰ (চমৎকাৰ)। সকলোৱে কয় তেওঁ আমাৰ উত্তৰাধিকাৰী, আমি তেওঁৰ উত্তৰাধিকাৰী কিয়নো আমি তেওঁৰ প্ৰতি বলিহাৰ হৈছো। যেনেদৰে পিতা সন্তানৰ প্ৰতি বলিহাৰ হৈ সকলো সম্পত্তি সন্তানক প্ৰদান কৰি নিজে বানপ্ৰস্থলৈ গমন কৰে, ইয়াতো তোমালোকে বুজি পোৱা যে বাবাৰ ওচৰত আমি যিমান জমা কৰিম সেইয়া সুৰক্ষিত হৈ যাব। গায়নো আছে কাৰোবাৰ ধূলিত পোত যাব...। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে একোৱেই নাথাকিব। সকলো ভস্মীভূত হৈ যাব। এনেকুৱাও নহয়, ধৰি লোৱা এৰ'প্লেন খহি পৰে, বিনাশ হৈ যায় তেতিয়া চোৰে সা-সামগ্ৰী আদি পাই যায়। কিন্তু চোৰ আদি নিজেও নিঃশেষ হৈ যাব। সেই সময়ত চুৰি আদিও বন্ধ হৈ যায়। নহ'লে এৰ'প্লেন যদি তললৈ পৰি যায় তেতিয়া প্ৰথমতে সকলো মাল চোৰৰ হাতলৈ আহে। তেতিয়া তাতেই জংঘলত মাল-বস্তু লুকুৱাই দিয়ে। চেকেণ্ডত কাম কৰি লয়। অনেক প্ৰকাৰৰ চুৰি কাম কৰে - কোনোবাই ৰয়েল্টিৰে (সভ্যতাৰে) কোনোবাই আনৰয়েলিটিৰে (অভ্যতাৰে)। তোমালোকে জানা এই সকলোবোৰ বিনাশ হৈ যাব আৰু তোমালোক সমগ্ৰ বিশ্বৰ মালিক হৈ যাব। তোমালোকে ক'তো একো বিচাৰিবলগীয়া নহ'ব। তোমালোকতো বহুত উচ্চ ঘৰত জন্ম লোৱা। পইচাৰ দৰকাৰেই নাই। ৰজাসকলৰ কেতিয়াও পইচা লোৱাৰ খেয়ালো নাথাকিব। দেৱতাসকলৰতো একেবাৰেই নাথাকে। পিতাই তোমালোকক সকলোবোৰ ইমানেই দি দিয়ে যে কেতিয়াও চুৰি, ঈৰ্ষা আদিৰ কথাই নাই। তোমালোক একেবাৰে ফুল হৈ যোৱা। কাঁইট আৰু ফুল আছে নহয় জানো। ইয়াত সকলো কাঁইটেই কাঁইট। যি বিকাৰৰ অবিহনে থাকিব নোৱাৰে তেওঁক নিশ্চয় কাঁইট বুলিয়ে ক'ব লাগিব। ৰজাকে ধৰি সকলোৱেই কাঁইট হয়। সেইবাবে বাবাই কয় মই তোমালোকক এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ নিচিনা কৰি তোলা অৰ্থাৎ ৰজাৰো ৰজা কৰি তোলা। এই কাঁইটে, ফুলৰ আগত গৈ মূৰ দোৱায়। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণতো বিচাৰ বুদ্ধি সম্পন্ন হয়। এইয়াও পিতাই বুজাইছে, সত্যযুগী সকলক মহাৰজা, ত্ৰেতাৰ সকলক ৰজা বুলি কোৱা হয়। ডাঙৰ ব্যক্তিসকলক কোৱা হয় মহাৰজা, সৰু কমকৈ আমদানি কৰাসকলক ৰজা বুলি কোৱা হ'ব। মহাৰজাৰ দৰবাৰ প্ৰথমে হ'ব। পদৱীতো থাকে নহয় জানো। আসনো ক্ৰমানুসাৰে পোৱা যাব। বুজি লোৱা যদি নাহিবলগীয়া কোনো আহি যায় তেতিয়াও প্ৰথম আসন তেওঁক দিব। সন্মান দিবলগীয়া হয়।

তোমালোকে জানা আমাৰ মালা হয়। এইয়াও তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিতহে আছে আৰু আন কাৰো বুদ্ধিত নাই। ৰুদ্ৰ মালা উঠাই ঘূৰাই থাকে। তোমালোকেও ঘূৰাইছিলো নহয়। অনেক মন্ত্ৰ জপ কৰিছিলো। পিতাই কয় এইয়াও ভক্তি। ইয়াততো এজনকেই স্মৰণ কৰিব লাগে আৰু পিতাই বিশেষভাৱে কয়- মৰমৰ আত্মিক সন্তানসকল, ভক্তিমাৰ্গত দেহ-অভিমানৰ কাৰণে তোমালোকে সকলোকে স্মৰণ কৰিছিলো, এতিয়া মামেকম (মনে মনে কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা। এজন পিতাক পাইছা যেতিয়া উঠোঁতে-বহোঁতে পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া বহুত আনন্দিত হ'ব। পিতাক স্মৰণ কৰিলে সমগ্ৰ বিশ্বৰ বাদশ্বাহী পোৱা যায়। যিমানেই সময় কম হৈ গৈ থাকিব সিমানেই শীঘ্ৰতাৰে স্মৰণ কৰি থাকিব। দিনে-প্ৰতিদিনে খোজ আগবঢ়াই গৈ থাকিব। আত্মা কেতিয়াও ভাগৰি নপৰে। শৰীৰ দ্বাৰা পাহাৰ আদি বগালে ভাগৰি পৰিব। পিতাক স্মৰণ কৰিলে তোমালোকৰ কোনো ভাগৰ নালাগে। আনন্দিত হৈ থাকিব। বাবাক স্মৰণ কৰি আগলৈ গৈ থাকিব। আধাকল্প সন্তানসকলে পৰিশ্ৰম কৰিলে- শান্তিধামলৈ যাবলৈ। লক্ষ্য-উদ্দেশ্য একোৱেই নাজানে। তোমালোকৰতো পৰিচয় আছে। ভক্তিমাৰ্গত যাৰ বাবে ইমানবোৰ কৰা হ'ল তেওঁ এতিয়া কয় - মোক স্মৰণ কৰা। তোমালোকে চিন্তন কৰা বাবাই থিকেই কৈছে নে নাই? তেওঁলোকে ভাবে যে পানীৰ দ্বাৰাই পাৱন হৈ যাব। পানীতো ইয়াতো আছে। এইয়া জানো গংগাৰ পানী? নহয়, এইয়াটো বৰষুণৰ একত্ৰিত কৰা পানী, ঝৰ্ণাৰ (নিজৰা) পৰা আহিয়েই থাকে, সেয়া গংগাৰ পানী বুলি কোৱা নহ'ব। কেতিয়াও বন্ধ নহয়- এইয়াও আশ্চৰ্য। বৰষুণ বন্ধ হৈ যায় কিন্তু পানী আহিয়েই থাকে। বৈষ্ণৱ লোকসকলে সদায় কুঁৱাৰ পানী খায়। এফালে ভাবে এইয়া পবিত্ৰ, আনফালে আকৌ পতিতৰ পৰা পাৱন হ'বলৈ গংগাত স্নান কৰিবলৈ যায়। ইয়াকতো অজ্ঞানতা বুলিয়ে কোৱা হ'ব। বৰষুণৰ পানীতো ভালেই হয়। ইয়াকো ড্ৰামাৰ আশ্চৰ্য বুলি কোৱা হয়। ঈশ্বৰীয় প্ৰাকৃতিক আশ্চৰ্য। বীজ কিমান সৰু, তাৰ পৰা বৃক্ষ কিমান ডাঙৰ ওলায়। এইয়াও জানা মাটি অসামুৱা হৈ গ'লে

তেতিয়া তাৰ আৰু শক্তি নাথাকে, সোৱাদ নাথাকে। তোমালোক সন্তানসকলক পিতাই ইয়াতেই সকলোবোৰ অনুভৱ কৰায় - স্বৰ্গ কেনেকুৱা হ'ব। এতিয়াটো নাই। ড্ৰামাত এইটোও নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। সন্তানসকলৰ সাক্ষাৎকাৰ হয়। তাৰ ফল আদি কিমান ভাল মিঠা হয়- তোমালোকে ধ্যানত দেখি আহি শুনোৱাহি। আকৌ এতিয়া যি সাক্ষাৎকাৰ কৰা সেইয়া যেতিয়া তালৈ যাবা তেতিয়া এই দুচকুৰে দেখিবা, মুখেৰে খাবা। যিয়ে সাক্ষাৎকাৰ কৰা সেই সকলোবোৰ এই দুচকুৰে দেখিবা, সেয়া আকৌ নিৰ্ভৰ কৰে পুৰুষাৰ্থৰ ওপৰত। যদি পুৰুষাৰ্থেই নকৰা তেতিয়া হ'লে কি পদ পাবা? তোমালোকৰ পুৰুষাৰ্থ চলি আছে। তোমালোক এনেকুৱা হ'বগৈ। এই বিনাশৰ পাছত লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য হ'ব। এইয়াও এতিয়া গম পাল। পাৱন হ'বলৈহে সময় লাগে। স্মৃতিৰ যাত্ৰা হৈছে মুখ্য, দেখা গ'ল - ভাই-ভনী বুলি ভাবিলেও সমস্যা আতৰি নাযায় সেয়েহে এতিয়া আকৌ কয়- ভাই-ভাই বুলি ভাব। ভাই-ভনী বুলি ভাবিলেও দৃষ্টি পৰিৱৰ্তন নহয়। ভাই-ভাই হিচাবে চালে শৰীৰেই নাথাকে। আমি সকলো হৈছো আত্মা, শৰীৰ নহয়। ইয়াত যিয়েই দেখিবলৈ পোৱা যায় সেইবোৰ বিনাশ হৈ যাব। এই শৰীৰ এৰি তোমালোক অশৰীৰী হৈ যাব লাগিব। তোমালোক ইয়ালৈ আহাই শিকিবলৈ যে আমি এই শৰীৰ এৰি কেনেকৈ যাম। এয়া লক্ষ্য নহয় জানো। শৰীৰতো আত্মাৰ বহুত মৰমৰ। শৰীৰ যাতে এৰিবলগীয়া নহয় তাৰ বাবে কিমান উপায় উলিয়ায়। যাতে মোৰ এই শৰীৰ এৰিবলগীয়া নহয়। আত্মাৰ এই শৰীৰ প্ৰতি বহুত মৰম আছে। পিতাই কয় এইয়াটো পুৰণা শৰীৰ। তোমালোকো তমোপ্ৰধান, তোমালোকৰ আত্মা ছিঃ-ছিঃ হয় সেইবাবে দুখী-বেমাৰী হৈ পৰে। পিতাই কয়-এতিয়া শৰীৰ প্ৰতি মৰম ৰাখিব নালাগে। এয়াতো পুৰণা শৰীৰ। এতিয়া তোমালোকে নতুন কিনিব লাগে। কোনো দোকান নাই য'ৰ পৰা কিনিব লাগে। পিতাই কয় - মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া পাৱন হৈ যাব। তেতিয়া তোমালোকে শৰীৰো পাৱন পাব। 5 তত্বও পাৱন হৈ যাব। পিতাই সকলো কথা বুজায় আকৌ কয় - মনমনাভৱ। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰবামুখ্যসাৰ:-**

(1) আমি শিৱবাবাৰ উত্তৰাধিকাৰী, তেওঁ আমাৰ উত্তৰাধিকাৰী, এইটো নিশ্চয়েৰে পিতাৰ প্ৰতি পূৰা বলিহাৰ হ'ব লাগে। যিমানেই পিতাৰ ওচৰত জমা কৰিবা সিমানেই সুৰক্ষিত হৈ যাব। কোৱা হয় - কাৰোবাৰ ধূলিত পোত যাব.....।

(2) কাঁইটৰ পৰা ফুল এতিয়াই হ'ব লাগে। একৰস স্মৃতি আৰু সেৱাৰ দ্বাৰা পিতাৰ স্নেহৰ অধিকাৰী হ'ব লাগে। দিনে-প্ৰতিদিনে স্মৃতিৰে খোজ আগবঢ়াই গৈ থাকিব লাগে।

বৰদান: এইকল্যাণকাৰীযুগতসকলোৰেকল্যাণকৰোঁতাপ্ৰকৃতিজীংমায়াজীংহোৱা
সংগম যুগক কল্যাণকাৰী যুগ বুলি কোৱা হয় এই যুগত সদায় এইটো স্বমান স্মৃতিত থাকিব লাগে যে মই কল্যাণকাৰী আত্মা হওঁ, মোৰ কৰ্তব্য হৈছে প্ৰথমে নিজৰ কল্যাণ কৰা তাৰ পাছত সকলোৰে কল্যাণ কৰা। মনুষ্য আত্মানো কি আমিতো প্ৰকৃতিৰো কল্যাণ কৰোঁতা হওঁ সেইবাবে প্ৰকৃতিজীং, মায়াজীং বুলি কোৱা হয়। যেতিয়া আত্মা পুৰুষ প্ৰকৃতিজীং হৈ যায়, তেতিয়া প্ৰকৃতিও সুখদায়ী হৈ যায়। প্ৰকৃতি বা মায়াক অস্থিৰতাত আহিব নোৱাৰে। তেওঁলোকৰ ওপৰত অকল্যাণ কৰিব পৰা বায়ুমণ্ডলৰ প্ৰভাৱ পৰিব নোৱাৰে।

স্লোগান: এজনেআনজনৰবিচাৰকসন্মানদিয়াতেতিয়ামাননীয়াত্মাহৈযাব।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!